

Uchwała nr 98/2006
Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu
z 22 listopada 2006 roku

w sprawie stwierdzenia nieważności części Uchwały nr XLVIII/335/06 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 26 października 2006 r. w sprawie ustalenia wysokości podatków i opłat lokalnych

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.) oraz art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu uchwala, co następuje:

§ 1.

Stwierdza się nieważność w § 1 ust 1 pkt. 2 , Uchwały nr XLVIII/335/06 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 26 października 2006 r. w sprawie ustalenia wysokości podatków i opłat lokalnych z powodu istotnego naruszenia art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. tj. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 ze zm.).

§ 2.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Uchwała nr XLVIII/335/06 Rady Miejskiej w Sobótce z dnia 26 października 2006 r. w sprawie ustalenia wysokości podatków i opłat lokalnych, wpłynęła do organu nadzoru w dniu 7 listopada 2006 roku. Przedmiotową uchwałą organ stanowiący ustanowił w § 1 ust. 2 pkt 2 następującą regulację w zakresie określenia stawek podatku od nieruchomości:

„(...)2) od 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych lub ich części stanowiących własność emerytów i rencistów 0,28 zł ”.

Kolegium Regionalne Izby Obrachunkowej we Wrocławiu zważyło, co następuje.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, rada gminy określa wysokość stawek podatku od różnych nieruchomości wymienionych w pkt. 1-3. Z ustępem pierwszym tego artykułu ustawy ściśle związane są ustępy 2 i 3, również dotyczące określenia stawek podatku o nieruchomości wyłącznie jednak w zakresie przedmiotu opodatkowania. Należy zauważyć, iż władztwo podatkowe jednostek samorządu terytorialnego jest konstytucyjnie ograniczone. Zgodnie z art. 217 Konstytucji RP, nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Przepis ten ogranicza mianowicie swobodę organów administracji publicznej w zakresie nie tylko związanym z finansami państwa, ekonomicznymi podstawami jego działalności, ale także sfery wolności i praw człowieka i obywatela poprzez położeniu kresu możliwości nakładania podatków i danin publicznych, ustalania stawek podatkowych, zasad przyznawania ulg i umorzeń, jak również zwolnień od podatku w innej formie niż w drodze ustawy. Ta sfera życia poddana została wyłącznie regulacjom ustawowym, a więc znajduje się w dziedzinie właściwości organów władzy ustawodawczej. Organy władzy wykonawczej nie mogą więc samodzielnie wykonywać innego władztwa podatkowego niż wynika to z upoważnienia ustawowego, na co wyraźnie wskazuje art. 168 Konstytucji RP, który stanowi, iż: Jednostki samorządu terytorialnego mają prawo ustalania wysokości podatków i opłat lokalnych w zakresie określonym w ustawie. Żaden z przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie uzależnia stawki

podatku czy też zwolnienia od podatku na mocy uchwały organu stanowiącego, od takich okoliczności jak to, czy podatnik jest emerytem lub rencistą.

Przepis art. 5 ust. 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych stanowi, iż przy określaniu wysokości stawek, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rada gminy może różnicować ich wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając w szczególności lokalizację, sposób wykorzystywania, rodzaj zabudowy, stan techniczny oraz wiek budynków.

Treść powyższego przepisu upoważniającego jedynie i wyłącznie do możliwości zróżnicowania stawki podatku od nieruchomości poprzez uwzględnienie jedynie strony przedmiotowej nieruchomości budynkowej, upoważnia do sformułowania wniosku, iż do brzmienia literalnego tego przepisu znaleźć musi zastosowanie reguła interpretacyjna – clara non sunt interpretanda (przepisy jasne nie wymagają interpretacji). Zastosowane tymczasem zróżnicowanie stawki podatku od nieruchomości jest zróżnicowaniem ze względu na stronę podmiotową nieruchomości czyli jego posiadacza lub właściciela.

W związku z powyższym organ nadzoru dokonując wykładni gramatycznej art. 5 ust. 3 ustawy, stwierdził iż doszło do niezgodnego z prawem zastosowania delegacji ustawowej do wprowadzenia zróżnicowania stawki podatku od nieruchomości o charakterze podmiotowym. Takiego zwolnienia jednak organ stanowiący wprowadzić nie może. Potwierdza taką wykładnię przepisu również wyrok NSA z dnia 16 września 2004 r. sygn. akt FSK 485/04 opublikowany w POP 2005/4/107, w którym sąd wywiódł, iż różnicowanie stawek podatku od nieruchomości w zależności od cech podatnika narusza zasadę równości. Jeżeli mamy do czynienia z taką samą nieruchomością, to podatek od niej powinien wynosić tyle samo bez względu na to, czy posiada ją osoba fizyczna czy prawna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu, orzekło jak w sentencji.

Na niniejszą uchwałę Radzie Miejskiej w Sobótce przysługuje skarga, którą wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, ul. Św. Mikołaja 78/79, za pośrednictwem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej we Wrocławiu w terminie 30 dni od daty doręczenia niniejszej uchwały.

Przewodniczący Kolegium
Regionalnej Izby Obrachunkowej
we Wrocławiu

/-/ dr Bogdan Cybulski